

Aranykorszak

A városok és a nagyobb települések fölött egy napon lökhajtásos repülőgép tűnt fel, kört rajzolt az égre aranyló füstcsikkel, és a kör közepébe ezt írta:

ARANYKORSZAK

A polgárok hökkenten kapták tekintetüket a magasba, s egy aggastyán még föl is kiáltott Keresztelő Szent János hangján, hogy a kinyilatkoztatás nemcsak hazugság, hanem Isten elleni véték, hiszen még cuclihoz sem lehet hozzájutni a pólyások számára, nemhogy élelemhez! Öreg parasztok keresztet vetettek a *közös* földeken, a pajták előtt vagy a kocsmák falánál, sőt egyikük besietett a budiba, nehogy valakit is megbotrántkoztasson elképzelésével, mert élete során két ízben baljós jelet látott az égen, először 1914-ben, amikor megölték Ferenc Ferdinánd trónörökösét, másodszer 1939-ben, s mindkét esetben mélyről sóhajtott: „Meglátjátok, olyan háború lesz, hogy kő kövön nem marad!”

Ezúttal sok kollektivista már amiatt is megijedt, mert a betűvető tanfolyamokról lemaradózva visszahulltak az analfabetizmus öntudatlan, bár olykor boldogító állapotába, s nem tudták elolvasni a lassan foszladozó mennyei üzenetet. Így hát azt sem tudták meg rögtön, hogy e naptól kezdve huszonnégy millió honfitársukkal együtt aranykorszakban élnek, amelyet az üldözöttből üldözővé lett költő talált ki és álmodott meg Hamudius számára, akinek aztán a tévé felsőbb utasításra heti két órát ajánlott fel szocialista próféciai számára.

„A BECSÜLETESSÉG megköveteli, hogy az ember legyen igazságos és elvhű, híven teljesítse vállalt kötelességeit, és legyen meggyőződve a szolgált ügy igazáról!” – mondta a poéta, karját abba az irányba lendítve, ahol sejtetően az elnöki palota állt, majd mélyen zengő hangon folytatta: „Az ÁLDOZATKÉSZSÉG olyan cselekvésekben nyilvánul meg, amelyek magukba foglalják

az önfeláldozást is, azt, hogy az ember önként feláldozza saját érdekeit, olykor az életét is mások érdekéért, a KOMMUNISTA NEVELÉS pedig a társadalmi nevelés átgondolt folyamata, amely a kommunista társadalom építése során valósul meg, és célja a sokoldalúan fejlett személyiség kialakítása.”

A mennyei jelenés után Hamudiusnak kedve támadt a magasból szemlélni az aranykorszak hajnalát, és tevékenységi füzetébe újabb és újabb munkalátogatásokat jegyzett be. Elnöki repülőgépen érkezett a nagyobb városokba vagy azok legközelebbi katonai röptérére, ott helikopterre szállt át, s máris indult szemlét tartani.

Mikor Szamosvár fölött keringett, alápillantva egy toronyház-sorra, megkérdezte a mellette szorongó polgármestertől:

– Az ott mi?

– Épületsor...

A válaszra Hamudius nagyot nyelt, nekifeszítette hátát az ülésnek, s szemöldökének kicsiny pamacsja alatt élesen villant meg a tekintete, mint a vadászó menyété.

– Azt én is látom, nem vagyok vak, de mik azok a zölden nyújtózó nagy telkek az épületek között? Talán foghíjas mérnökök tervezték meg, és csorba kőművesek építették?

A polgármester elpirulva köhintett.

– Azokat a pázsitos részeket virágoskerteknek, játszótérnek hagytuk meg, mélyen tisztelt főtitkár elvtárs...

Hamudius egy pillanatig szigorúan eltűnődött.

– Ne tréfáljon, elvtárs! – mondta azután. – Hiszen tíz óvoda is elfér egy-egy ilyen területen! És minél többet bóklásznak, futkorásznak a gyerekek, annál többet esznek. Erre nem gondolt, kérem? No lám, pedig ha dialektikusan gondolkozna, ez is eszébe juthatott volna!

A polgármester halkán felnyögött.

– Tessék elhinni, bennünket a jó szándék vezérelt, és eddig büszkék voltunk erre a szellős, jó illatú Szamos-parti negyedünkre: még szállodát is építettünk ide külföldieknek, de bizonyára tévedtünk, és én levonom a következtetést ebből a tévedésből, mélyen tisztelt főtitkár elvtárs...

– „Tessék elhinni, tessék elhinni!” – ismételte csúfondárosan az elnök. – Ha én szemernyit is hinnék, a templomba járnék, mi-

vel azonban ateista vagyok, mert marxista filozófián nevelkedtem, megparancsolom: mire új munkalátogatást teszek a maguk városában, töltsék be a réseket új épületekkel, a régiekre pedig húzzanak még legalább két-három emeletet, egyszóval minél többet, különben összeakad a bajszunk, megértette?

A polgármester már izzadt, kissé meglazította nyakkendőjét, de eközben is engedelmesen biccentgetett:

– Igenis, mélyen tisztelt főtitkár elvtárs, és köszönöm az értékes útbaigazítást!...

Az *Elvtárs* tudta, hogy Szamosvár példája a tisztaságnak, a fegyelemnek és a hasznos munkálkodásnak, ezért egy idő után szükségét érezte egy kis kedélyt csöppenteni múltó ingerültségébe:

– Kicsi koromban én a mezőn vagy az erdőben játszadoztam, libát legeltettem, kecskét pásztoroltam, és nem ismertem az efféle pázsitos játszóteret, sem a díszcserjéket, amelyeket most innen a magasból láttam önöknél. És ha volt is gyermekszobám, megszüttam kilenc testvéremmel, sőt a szüleimet is megtúrtem ott...

Suta kis mosolytól billegett az ajka, s egy pillanatig nem a mélybe, hanem a magasba nézett... Több ilyen munkalátogatás után fején érezte az aranyport, amely az alattvalók tiszteletéből és az alázatos nép üdvivalgásából száll reá, mint Krisztusra jeruzsálemi bevonulása idején, és a dicsőség meg az érett férfikor sugárzó magaslatából visszatekintve restelni kezdte nyomorúságos családi múltját: borissza édesapját s az édesanyját, aki csak úgy ontotta a rajkót, hogy ne kelljen hajladoznia megoldott kendővel a nyári fényzuhatagban, meg a susztermesterséget, amelyre apja szánta.

Parancsára egyébként már évekkorábban becsuktak minden cipézműhelyt azon az útszakaszon, ahol kíséretével naponta elhaladt, aztán pedig magához hívta a propagandaminiszterét, és egy kis jegyzéket nyújtott át neki a szakmának ama szavairól, amelyeket cenzúrázni kell a sajtóban, s közöttük elsősorban ezeket: *suszter, kaptafa, csiszlik, csiriz, dikics, szurkozott fonal, kapli, stopli, talpalás, sarkalás...*

A koldusok, akik úgy érezték, most reájuk is hull majd az ARANYKORSZAKBÓL egy kis fénysugár, előmerészkedtek odúikból, mint tavasszal a bogarak a korhadt fa kérge alól. Csonkjai-

kat, üszkösödő sebeiket mutogatták, világtalan szemük fakult hólyagjait mélyén fordították az ég felé, csúsztak a gyalogjárón, keresztet hányva óbégattak, vagy rossz harmonikájukat nyekergették.

Eléjött Lukács Misák is, megint Nabukodonozort és az aranybálványt emlegette, amelyet bűn imádni, és Ezékiel próféta hangján átkozta azt a vallató tisztet, aki agyba-főbe verte a szekuritáté épületében, és meg akarta etetni vele a Bibliát:

„És leszel gyalázat és csúfság, példa és eliszonyodás a pogányoknak, akik körülted vannak, mikor ítéletet tartok fölötted haraggal és búsulással, én, az Úr!...”

Ezekről nemigen hallott Hamudius, de ingerelte sok más kudarc, balfogás, amelyet lehetetlen volt eltitkolni előtte. Szerette mondogatni, főleg kémfőnöke előtt, hogy az ország fő természeti kincsei a kőolaj, a zsidók és a németek, s ilyenkor apró borzszeme is mosolygott a fekete pamacsok alatt, s tudta ő, hogy mit mond, mert már elődje, Gorgo D. Gorgo életében Izrael titkos megállapodás alapján egy-egy önműködő csirkefarmot épített fel Bukarest közelében minden ötszáz távozó zsidó családjáért. Most azonban egy eset mégis kibillentette az *Elvtársat* magabiztos helyzetéből; a magyar kormány hivatalos jegyzékben tiltakozott ama vád ellen, amely szerint a senki földje alá mélyen behatolva óriási csontvázat hoztak felszínre, és a leletet teherkocsin ismeretlen helyre szállították. Egyszerű műanyag utánzatról van szó, amelyet a közlekedési szakemberek találtak ki a gyorsajtók elrémítésére – bizonygatta a jegyzék mellékelt fényképekkel –, és a csontvázat már föl is állították egy hajtűkanyarban, ahol suhintásra emeli kaszáját, lábánál pedig ez a felirat villózik:

GYERE, BOLOND, VÁRLAK!

Hamudius múltó dühe után sem lelt megnyugvást. Ha egymagában volt, és föl-alá járkált a szobájában, a körmei olykor szaporán kocogtak a fogai között, mint jégeső az ablakon. Mindentől félt, mérgezésről, fertőzésről is, s ha külföldiekkel kezet fogott, mihelyt a kíséretével maradt, sürgetően szólt: „Alkoholt!”, s már nyújtotta is lemosásra a kezét. Azonban a mérgezésnél, fertőzés-

nél is jobban félt az orvlövészeketől, s mióta meggyilkolták Kennedyt, az volt a rögeszméje, hogy vele is golyó végez.

Egy reggel az *Elvtárs* elgyötörten került elő álmai hínárjából, a hangja bágyadt volt, s szürke arca fölött szeme mintha két kis kemencekarika közepéből meredt volna elő gyanakvón. Mikor az ébredező Nicoleta ijedten faggatni kezdte, elmondta, hogy Brezsnyevvel álmódott, attól van rosszul. Kínzó látomásában az a szörnyű medve az ölébe kapta, akár egy gyereket, ide-oda rohanguált vele a Kreml hatalmas fogadótermében a szikrázó csillárok alatt, nem akarta semmiként letenni, de még meg is veregette a fenekét, és az arcába dörmögte mély, dohos hangon: „Adok én neked, csak tovább rosszalkodjál, úrfi!... Mit képzelsz, mehetsz a saját fejed után, és azt tehetsz, amit akarsz?! Majd megtanítalak én kesztyűbe dudálni!...”

Félelmébe most szégyen és zavar vegyült a furcsa álmától, s mikor látta, hogy Nicoleta tekintetén parányi gúny lebben át, szinte fölajdult fájdalomában:

– Bizonyítékaim vannak arról, hogy Brezsnyev valamire készül ellenem!...

Nicoleta válaszként nyújtózkodni kezdett a takaró alatt.

– No gyere, vigasztaljalak meg! – mondta sűrgetőn, szélesre tárva rettentő ölét a takaró alatt. – Mit félsz te attól az orosz medvétől, hiszen löttél már nagyobbat is nála. Másrészt pedig há-lás lehet neked, amiért az oroszok szerepét vállalva leültetted a zsidókat az arabokkal a tárgyalóasztalhoz.

Hamudius megtáncoltatta rajta apró borzszemét, aztán igyekvőn bemerült a kényelmes medencébe, mert nem ismerte a följázás módszerének legegyszerűbb fogásait sem.

– Jó lenne, ha meglátogatnók Erzsébet királynőt, sőt elmen-nénk Kínába is, mit szólsz? – ásított később Nicoleta. – Ezzel csak elbátortalanítanád az orosz medvét. De eredj addig is munkalátogatásokra, az mindig jót tesz neked. „Tapsi, tapsi tatának, piros csizma mamának!” – idézte, gyöngéd-kényszeredetten megpaskolva a férfi hátát.

De azért Nicoleta is nyugtalan volt: az ő gondolatai azonban most a gyermekei felé fordultak. A másodszületett Irina nemrég a szabadon gondolkodó diákok egy csoportjához csapódott. Miután a szekuritáté szülei parancsára hét társát letartóztatta, többé

nem tűrte, hogy családi nevén szólítsák, hanem csakis *kisasszonynak* nevezte magát. Valentinus, a legnagyobb Oxfordban nevelkedett, nemigen fűlött a foga a marxizmushoz, inkább a tudományok érdekelték, és az *Elvtárs* és Nicoleta megrökönyödésére Hamudius egy régi ellenfelének a lányát vette feleségül, mire azonnal kitagadták. A legkisebbre, Főfire azonban büszke volt az uralkodópár, és amikor tizennégy évesen megerőszakolta egy osztálytársnőjét, az apa a maga már-már félszeg férfiasságáért érzett kárpótlást, az örökké sóváran kielégületlen anya pedig a saját vérét vélte csordogálni a koraérett Túri Daniban, és a hőst ünnepelte benne. Dorgálás helyett Főfi egy év múlva megkapta első autóját, rá egy esztendőre első hajóját, s mire érettebb kamasz lett, már a Black labelt, kedvenc italát vedelve vidáman száguldozott és gázolgatott a főváros utcáin meg az országutakon...

Most viszont az történt, hogy egy este, amikor már a részeg célbalövődésben sem lelt örömet, Főfi visszatért a KB klubjába, és a vezérkari főnök feleségének a blúzában kezdett matatni. Az asszony védekezett, karmolt, apró öklét megpörgette a pimasz ifjú fején, de amikor az már a melltartóját is letépte, a jelen lévő két méter magas óriás férj szódavizet zúdított a támadóra, aztán megragadta a nyakánál fogva, és kitette az ajtón, mint a tóból előkecmergő kutyát.

Mikor Nicoleta értesült a botrányról, ismét magához rendelte a tábornok kémfőnököt.

– Mondd, Pacsni Papa, hogyan fest az a zsványtanya, kik látogatják és mik történnek arra? – faggatta. – Úgy szétütök a sok léhűtő között, hogy egy életre megemlegetik!... Még ezt a szegény gyermeket, Főfit is megrontják, mert amúgy is hajlamos mindenféle kópéságra... – A kezét ölébe ejtve mélyről sóhajtott: – Behálóztam neki Didinát, a tornászlanyt. Már három aranyérme volt a kontyocskája alatt a kis aranyosnak, amikor ez a csirkefogó ágyba bújt vele. De azt hiszed, hálás az anyjának?... Egy ilyen kandúr sosem tud hálás lenni, sőt most is duzzogott: „Úgy tárta ki magát nekem a buta liba, mint aki igyekszik túl lenni egy kötelező tornaszámon!” Hallottad? Most meg itt ez a botrány, azt sem tudom, hogyan simítsam el... Talán jó lenne, ha a vezérkari főnököt hadügyminiszterré neveznénk ki, akkor önagysága is befogná a száját. No de beszélj arról a lepratelepről!

És a kémfőnök elmondta, amit később, a szökése után meg is

írt: a szórakozóhelyet hatalmas mezőgazdasági területek közé rejtették, a fővárostól félórányi autóútra, negyvenezer négyzetméteren terül el, és a versailles-i park másának tűnik szobrokkal ékesített ösvénylabirintusával és a virágágyásokkal szemben elhelyezett kovácsoltvas padokkal. A területet mesterséges tavak, szökőkutak és szívet melengető lugasok fogják körül. A mesevillákat, klubhelyiségeket a sövény és a dísfák közé építették be gondosan. Egy moziteremben csak nyugati filmeket vetítenek, és az alig észrevehetően mozgó, sötét ruhás pincérek előadás közben süteményt, fagyaltot, hűsítőket szolgálnak fel... Odébb tekepálya nyúlik el, hozzá tartozik a kávéház is, amelyet pálmákkal, délszaki növényekkel díszített üvegházban helyeztek el; még odébb, egy másik sövény mögött a fedett lőtér húzódik a bárral, falát kék színű bársony béleli – a belügyminisztérium színe. A klub varázserejét azonban mégis a vendéglő adja kis gyertyafényes különtermeivel és a glaszékesztyűs pincérekkel, akiknek hajtókéjáján vörös szegfű díszel. Felváltva két zenekar is játszik az étteremben, és az étlapon a kaviár, a libamáj-pástétom és a szarvasgomba csak szerény fogásnak számít...

– A botrány estéjén voltak vidám pillanatok is – számolt be asszonyának Pacsni Papa nevetve. – Az egyik különteremben például a belügyminiszter, akit a háta mögött mindenki csak Udvarnagynak nevez, néhány miniszterhelyettessel a *borkapitányt* játszotta. Minden résztvevőnek meg kellett innia egy pohár bort, miközben állva ezt a mondatot mondta: „Én vagyok a borkapitány, és három húzásra kiisszom ezt a poharat.” A második kortynál már azt kellett szavalnia, hogy ő a bor-borkapitány, és három-három húzásra kiissza azt a poharat-poharat. Ha kihagyott valaki egy szót, vagy elfelejtette megduplázni a *bort*, a *poharat* vagy a *hármát*, kezdhette előlről. Ezt a játékot maga Udvarnagy honosította meg, amikor látogatást tett a magyar belügyminisztériumban, és a cél az volt, hogy minél jobban asztal alá igyák a „versenyzőt”...

Elmondta a kémfőnök azt is, hogy miközben a *borkapitányok* dadogva és zajongva versenyeztek, az ország elnökhelyettese, Lóbab, aki a Nagymedve-akciót irányította a jómúltkoriban, késéssel megkocogtatta a poharat, és csendet kért.

– Tudjátok, elvtársak, nekem, aki a kulturális osztályt igazgatom, elhihetitek, hogy a papoknak és a rabbiknak minden reggel

és este és napközben is legalább egyszer imádkozniuk kell Istenükhöz, bárki legyen is az. Mi azonban ateisták vagyunk, mi csak népünk szeretett, nagyrabecsült fiában és lányában, Hamudius elvtársban és Nicoleta elvtársnőben hiszünk!

Ezután Lóbab úgy írta le Hamudius, mint egy lovagot, aki a Biblia és a kereszt helyett Marx Tökéjét és Nagy Ştefan kardját hordozza, Nicoletát pedig mint a bölcsesség istennőjét.

Mikor jó negyedóra múlva befejezte, tapsvihar tört ki a teremben, a boldog önkívület legmagasabb fokán pedig a klubtagok talpra ugorva a „Hamudius és a nép!” jelszót kezdték kiáltozni ütemes taps közben. Egyik tábormok a zongorára borulva részegen sírt, a tüzéség és a rakétaegységek parancsnoka ugyanakkor egy hokedlin imbolyogva igyekezett megcsókolni az elnöké arc-képét...

Mihelyt a kémfőnök rajzolgatni kezdte a klubot, Nicoleta arcán az érzések különös játékát vette észre, ahogy a derűs kíváncsiságot a meglepődés és a fölháborodás kifejezése váltogatja. A szív-melengető rejtett lugasokról és a versailles-i park virágágyásairól hallván fejét kissé oldalt billentve szinte elernyed, majd ismét talpra ugrott benne az éber figyelem, mihelyt azonban Pacsni Pápa a *borkapitányok* versengéséhez ért, az asszony sárga szemének szikraözöne még őt is elárasztotta, de a képe felé áhítatosan ágaszkodó parancsnok végül megbékítette a hiú asszonyt, és az csak annyit mondott halkán sóhajtva:

– Fene a bőrét a sok csélcsap borissának!... A mi hibánk, hogy jódolgukban már azt sem tudják, mit tegyenek, és a tetejébe a fiacskámat is megrontják, a gazemberek!...

Hamudius tudta, hogy Nicoletának igaza van: zaklatottságára, szorongására, félelmére egyetlen gyógyír a munkalátogatás és a vadászat. Egy idő óta szokásává lett, hogy mielőtt megtekintette volna az üzemeket, gyárakat, szemlét tartott a város fölött, hogy az égből lássa azt is, ami a földön elrejtőzhetik.

„Az mi ott alant? – kérdezte kíséretjétől egy alkalommal, és hunyorogva az erkélyek felé bökdösött. – Ki engedte meg, hogy üvegfalakkal kerítsék be és lakásnak tekintsék a balkonokat is? Azonnal le kell bontatni a védőburkolatokat és pénzbírsággal sújtani az ellenszegülőket, vagy errefelé nem hallottak a teraszos földművelésről? Paradicsomot, húsospaprikát, sőt gombát is le-

hetne természetien azon a pár négyzetméteren, így ki-ki önellátó lehetne zöldségben, ami nagy terhet venne le az ország válláról; és hozzájárulna az export növeléséhez.”

De még inkább megbotránkozott azon, hogy a tömbházak lakói telerakták az erkélyeket limlommal, gyermekkocsit, kerékpárt, szétszedett ágyat, feslett matracot, üres üvegeket, dobozokat, ládákat tartottak ott, s a sok holmi, kacat fölött mosott fehérnemű lengedett a kihúzott spárgán. Az *Elvtársat* annyira felingerelte ez a látvány, hogy az egyik városban leváltotta és megbüntette a tűzoltóparancsnokot.

És megparancsolta azt is, hogy vágják ki a díszcserjéket, a törpefenyőket, a rózsabokrokat az épületek lábánál viruló parkocskákban, aztán darabolják fel a területet annyi felé, ahány lakó van, és minden *kisgazdának* írják elő, miből mennyit kell természetien, nehogy oltyán szokás szerint tüstént valamennyien hagyományt meg fokhagymát ültessenek. Ugyanakkor a munkakertekre vessenek ki adót, ahol pedig nagyobb a tetőterület, társuljanak össze a lakók, hordjanak földet a sima aszfaltra, szerezzenek be műtrágyát, gyomirtó szereket, és a nap melegével langyosítsák a vizet az öntözéshez...

Ha az elnök az épületek között járt kíséretével, és ide-oda mutogatott, az újságírók buzgón jegyezték minden szavát, noha tudták, hogy a cenzúra minden eseményre csak egyetlen szabványszöveget engedélyez. A tömbházak tetejére ugyan sehol sem hordtak földet, így is épp elég baj volt a beázásokkal, de a lombtalanított területeket mohón kimérték, hogy legalább petrezselyemzöldet s néhány kötésnyi hagymát természetien parányi kertjükben a lakók, ha már nem ülhetnek ki oda hűsölni, beszélgetni. A *zöldségekben* senki sem lelte örömét: sebtében kerítették el, ki szögesdróttal, ki rozsdás lemezdarabokkal, száraz ágakkal vagy csupán néhány léccel, a szél papírt, szemetet, cigarettásdobozokat hordott a növények közé, a gyerekek leszakították és csalódottan elhajították a félig érett paradicsomot, kutyák bóklásztak az ágyások között, és reggelre ürülék sárgállt az ösvényeken. A lakók éberren figyelni kezdték kertecskéiket a függönyök mögül, bosszút sejtettek, és egymást gyanúsították. Az asszonyok hajba kaptak, a férfiak hörögve emelték föl az öklüket a vélt ellenségre a maréknyi fonnyadt zöldség miatt, amely eltikkadtan kornyadozott a porréteg alatt, mert nem kaphatott az emeletekről vizet.

Egyik utóbbi munkalátogatására az *Elvtárs* a feleségét is magával vitte, mert Nicoleta meg akart tekinteni egy prémállattenyésztő farmot Begavár mellett. Később az állatgondozók röhincsélve mesélték, hogy a nagyszony különös felfedezést tett a hódpatkányok ketrecai előtt, néhány kitenyésztett rozsdavörös példányt látva örvendezőn tapsolni kezdett, és a férjét szólongatta: „Nyéki, Nyéki, nézd, rózsaszín nyulak! Ilyet sehol a világon nem lehet látni!” Hamudius azonban nem hallotta meg a hívást, mert épp a juhtenyésztésről osztogatta tanácsait, mikor pedig a telep igazgatója mosolyogva oda akart lépni az elnöknéhez, hogy a különböző mutációkról beszéljen, a mezőgazdasági miniszter megragadta, visszarántotta, és elsápadva a fülébe súgta: „Ha nem fogod be a pofád, úgy seggbe rúglak, hogy repülsz!”

Később az elnöki pár nyitott kocsin városnézésre indult. Minden aprólékosan meg volt szervezve, de egy mellékutcába bepillantva, az *Elvtárs* sorbanállók tarka seregét pillantotta meg, s mikor az első titkár szégyenkezve megvallotta, hogy toalettpapírra várnak, hatalmasan felbőszült: de hiszen még az elkobzott Bibliákat is bezúzatta erre a célra, hogyan lehet mégis hiánycikk? Szégyen és gyalázat! Mihelyt visszatérnek a rezidenciára, azonnal felhívja Trompát, a minisztert, és közli vele, hogy veheti a bagázsiját! – üvöltötte.

A repülőgépen hazafelé Hamudius fáradtság helyett kellemes zsbongást érzett az idegeiben meg a csontjaiban. Már örült, hogy mégsem hívta fel a könnyűipari minisztert, hogy menessze, hiszen ha megfontoljuk, az iskolásfüzet meg a könyv mégis fontosabb, és a papírfölösleget magas világgpiaci áron lehet értékesíteni. No és hol volt régen a maihoz hasonló selymes kínai toalettpapír? Még hallani sem hallottak ilyesmiről a falusiak! Ezt már szelíd félálomban gondolta az *Elvtárs*, percnyi édes szendergés közben, s ahogy oldalról rásütött a nap, az egyenletes motorzúgásban még rá is mosolygott egy gyermekkori emlékére. Kéregfalva jutott eszébe, ahol akkor nem volt még összetákoltt árnyékszék sem, csak lekuporodtak az udvar végében a trágyadomb tövébe, tavasztól ősziig kellemesen cirógatta feneküket a szellő, s míg elnéztek messzi, a Hóhérok hídja felé, ahol lókoponyák és nagy veszszókosárszerű bordák virítottak mézsfehéren, guggolás közben meghittent szállt egymás felé a testvérek hangja. Aztán főlegyenesedve letéptek egy-egy bordázott emyőjű és mégis selymes kese-

rülapít, amely hidegen megcsiklandozta a farukat, lábszárukat. És nem problémáztak...

Érdekes, hogy Nicoletának is voltak hasonló élményei, s mikor az *Elvtárs* megvallotta neki mindezt, ahelyett hogy nevetett volna, nagyon komolyan bólogatott:

– Az igazság az, hogy elkényeztettük a népet. Nyéki! Mi még petróleumlámpa fényénél vacsoráztunk, és cérnával szeleteltük a puliszkát. Jó volna, hát fölújítani néhány bölcs ősi szokást! A toalettpapír árát pedig többszörösére kell emelni, hadd áldozzanak rá a finnyáskodók!

Néhány hónappal e beszélgetés után egy reggel az elnökné magához ölelte a férjét, megpörgette a nyelvét annak fülében, és hízogón kérdezte:

– Ki az, aki az *Elvtársnak* még az álmait is kitalálja, és mindig teljesíti?

Aztán választ sem várva megfogta Hamudius kezét, és húzta maga után a férfit az elnöki illemhely felé. Lenyomta az aranyozott kilincset, elsőként maga lépett be a különböző virágpermetektől illatozó helyiségbe, ahol több telefonkészülék, mikrofon és mindent ellenőrző tévékészülék is volt, s ahol láthatatlan kezek gondoskodtak, hogy Hamudiusnak se ürités előtt, se azután ne legyen gondja magára, s a kisujját se kelljen mozdítania.

– Odanézz!– suttogta Nicoleta a vert ezüsből készült faliállvány felé mutatva, amelynek rekeszeiben tenyérszerű levelek zöldelltek. – Kilencféle selymes-illatos keserűlapi-palántát hoztam Dél-Kínából, és íme, a pártkertészet üvegházában a rózsasorok között beérett az első termés! Arról is gondoskodtam, hogy a magokat majd tárolják! Tudom, örülsz neki, hiszen titkolt vágyad volt ez már régóta, csak restelltél beszélni róla!...

Hamudius arcát vörös pír lepte el, izgatott lett, még valami nyüzgő hangot is hallatott, aztán erőlesen kizuszkolta Nicoletát a vécéből.

– Most hagyj magamra néhány percig! – szólt odabentről. – Ki akarom élvezni a helyzetet!

S magára zárta az ajtót.